

Erkki Laineen muistolle

"Saarella karulla käyn kuin kuni ennen, muistoissa astelen aikojen taa, rautioiden kätköistä kuisketta kuulen, sieltä on äänet jo vaientuneet."

Aika sanatarkasti näin kynäili edesmennyt laitakarilainen runoilija Olga Salmi sanat Sahansaaren valssiinsa. Niin täältä on ääni jo vaientunut, "Hina" on matkannut tuonilmaisiiin, liittynyt heidän joukkoonsa, joita me muistelemme lämmöllä ja rakkaudella. Kun itse kuljen Laitakarin maisemassa, minulle puhuvat äänet, ja maisema kertoo elettyä elämää. Siellä heidät kohtaan istuessani tulilla tai kuljeskellessani tutuilla jo ruohottuneilla saaren poluilla.

Erkillä itselläänkin oli taito muistella, ja erityinen taito loihtia esiin tapahtumia runouden mittojen mukaisesti. Monta on hauskaa muistoa, joita jälkepäin on saanut ja saa lukea Erkin elinai-kanaan tuottamasta hyvällä huumorilla höystämistä tekstistä.

Vaivattako vaelsi nyt pois kutsuttu tietään? Monesti oli vaikeitakin polun kohtia Erkin elämässä. Vaan kovalla työllä hän rakensi elämisen perustan perheelleen muistaen aina, mistä lähti se polun pää, jota hän vaelsi, ja mitkä olivat eväät, jotka hän lähtiessään konttiinsa

sai. Pois lähtenyt Erkki ymmärsi eläis-sään karjalaisen kulttuurin koko kirjon, ja maailman meriä vaeltaessaan hänellä oli Katri-äidiltään saamansa sana matk-eväänään. Tuon sanan ja sen opetuksien varassa, hän uskoakseni vaelsi tiensä va-loisaan loppuun asti.

Nyt "Hinan" tietä ei enää varjosta huoli, murhe eivätkä kivut. Kaikki me uskomme, että hän on saava palkintonsa. Jokainen, joka pyhäkköön käy, ei voi olla näkemättä "Hinan" käsien jälkeä. Ahkerasti ja suorastaan ilolla hän vaelsi omaan kirkkoonsa, kun kutsu kävi. Varsinkin silloin, kun talkootyöhön tarvittiin auttavia käsiä.

Jo lapsuudessaan sekä sittemmin nuoruudessaan "Hina" sai vahvan kutsumuksen äidiltään ja isältään perittyyn uskoon. Keiteleen nuorisoleirit, niiden kokemukset ja muistot olivat hänelle jatkuva voiman lähde. Aina hän niitä muisteli, varsinkin kun entiset "mohikaanit" kokoontuivat milloin minnekin luomaan omaehtoista, hyvällä huumorilla ja kaas kantavilla muistoilla höystettyä laitakarilaista kulttuuria. Tähän kulttuuriin sekoittui ja vieläkin sekoittuu Vienan Karjalasta jo ammuin tuotu rikas ja ehtymätön kulttuurivaranto.

Myän Karjala, Laitakari oli "Hinalle" kaikki kaikessa. Niin kauan kuin hän kykeni, vei hänen kulkunsa tuolle muistorikkaalle "aarresaarelle". Siellä ei ollut paikkaa, eikä kohtaa, josta nyt pois lähtenyt ei olisi tiennyt jotain kertoa, että mitä tuollakin tapahtui ja mitä hakaneulalla aikaan saatiin "lipillä"?

Ne olivat arvoituksellisia sattumuksia, tapahtumia ja miksei myös kolttoisia, jotka tarinoina aukeavat vain heille, jotka tuntevat Laitakarin tenhovoiman. Kyykän - ja hevosenkengän heitto olivat "Hinan" rakkaimpia harrastuksia. Niiden harrastaminen alkoi jo Laitakarissa, jossa "ukkoin" keralla kisailtiin joskus jopa yökausia.

"Hina" oli täällä matkatessaan varsin vaatimaton. Huumori oli hänellä tallella loppuun asti. Se olikin sellaista laatua, että se piti ymmärtää, koska siinä oli vahvasti mukana elämän koko kirjo ja sen maku. Me tunsimme Erkin kahdesta asiasta, lempinimestään "Hina", jota tässä tarkoituksella olen käyttänyt, ja hänen baskeristaan.

Ja Olga Salmi jatkaa tekstissään, "Meneitä muistoja siivittää kulta, aika ja nuoruus mi mennyt on pois. Saarella karulla käyn kuni ennen, sieltä on äänet jo vaientuneet."

Hyvää matkaa sinulle "Hina", ottakoon Kaikkivaltias sinut huomaasi, katsokoon lempeällä silmällä tekojasi ja antakoon sinulle iankaikkisen rauhan. Ollos iäti muistettu sinä autuuteen kutsuttu "mohikaani veljemme". mt

